

St-1 ovšem poukazuje na to, že mezi pensionováním disciplinárním a pensionováním administrativním je podstatný rozdíl, a chce tím patrně dovoditi, že jeho poměr není poměrem výslužnickým, nýbrž poměrem akt. úředníka v disc. trestu, který sluší posuzovati dle speciálního ustanovení § 208 plat. zák. Ani tato námitka není však důvodnou.

St-1 byl rozsudkem nejvyššího soudu odsouzen k disc. trestu dání na odpočinek na neurčitou dobu. Zákon č. 46/1868 ř. z. neposkytuje opory pro názor, že by poměr soudce takovýmto disc. výrokem založený nebyl poměrem výslužnickým, nýbrž i na dále poměrem v činné službě. Na druhé straně § 153 plat. zákona nerozeznává, z jakého důvodu zaměstnanec odešel do výslužby, nýbrž implicite odpírá úpravu pens. požitků podle plat. zák. zaměstnancům, kteří odešli do výslužby před účinností plat. zák., všem bez rozdílu. Paragraf 208 plat. zák. postihuje pak jenom případy, kdy disc. nálezem byl snížen zaměstnanci služební plat, má tedy zřejmě na mysli jenom případy, kdy disciplinovaný zaměstnanec zůstal v činné službě, a nemůže býti vztahován na případy, kdy z trestu byl pensionován. — — —

Č. 8320.

Živnostenské právo. — Spolkové právo: Způsobilosti k dosažení koncese hostinské a výčepnické může spolek nabyti jenom výslovným ustanovením stanov; nestačí tu ustanovení stanov, že spolek pořádá divadelní a světelná představení, slavnosti a podobné podniky zábavní a vzdělávací.

(Nález ze dne 20. prosince 1929 č. 16.051.)

V ě c: Tělocvičná jednota Sokol ve V. (adv. Dr. Vladimír Fleischmann z Prahy) proti ministerstvu obchodu o hostinskou koncesi.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Výměrem ze 6. srpna 1926 nevyhověla osp v S. žádosti stěžujícího si spolku o udělení koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické obmezené na zábavy pořádané spolkem v domě čp. . . . ve V. s odůvodněním, že nelze za to míti, že by byla pro tuto koncesi potřeba obyvatelstva. Zsp v Praze nezkoumajíc ani, zda místní potřeba pro udělení žádané koncese jest dána, nevyhověla rozhodnutím z 29. listopadu 1926 odvolání stěžujícího si spolku, poněvadž spolek nemá podle stanov právní způsobilosti k nabytí a provozování živnosti hostinské a výčepnické. — — — Nař. rozhodnutím bylo další odvolání stěžujícího si spolku zamítnuto.

O stížnosti nss uvážil: — — —

Stížnost namítá, že ustanovení § 4 stanov spolkových, podle něhož jednota hradí své náklady mimo jiné též z výtěžku provozování koncesí a licencí, plně dostačuje k splnění požadavku, vysloveného v 2. odst. § 3 živn. řádu. Podle názoru stížnosti přehlédla zsp úplně ustanovení § 3 stanov, v němž pod lit. f) výslovně se uvádí jako předmět spolkové činnosti, že spolek »pořádá příležitostné zábavy, divadelní i světelná představení, slavnosti a podobné podniky zábavní a vzdělávací.« Účelem tohoto ustanovení jest po názoru stížnosti navazovati a udržovati styky

s širší veřejností. Zábavní podniky tu jmenované, jež jsou určeny pro širší občerstvení, nelze však pořádati bez tance a občerstvení jídlem a pitím. Proto jest dosažení hostinské koncese v žádaném rozsahu nutně k dosažení plného spolkového účelu výtčeného v § 3 lit. f) spolk. stanov.

Podle § 3 odst. 2 živn. řádu mohou spolky provozovati živnosti toliko potud, pokud podle stanov jsou povolány živnost provozovati. Má-li býti učiněno zadost tomuto požadavku, musejí stanovy obsahovati výslovné a nepochybné ustanovení o právní způsobilosti k provozování živnosti spolkem. Jestliže tedy má býti založena právní způsobilost spolku k dosažení a provozování koncese hostinské a výčepnické, nesmějí spolkové stanovy zůstavovati pochybnost o tom, že tato živnostenská činnost jest pojata do oboru činnosti spolkové.

V ustanovení § 4 stanov stěžujícího si spolku, podle něhož náklady spojené s činností spolkovou hradí jednota mimo jiné také z výtěžku provozování koncesí a licencí, právem neshledal žal. úřad ustanovení vyhovující naznačenému požadavku živn. řádu, neboť toto ustanovení nelze vykládati jinak, než že spolek použije k úhradě nákladů, jichž činnost spolku vyžaduje, také výtěžku plynoucího z provozování koncesovaných nebo policejně povolených podniků, jež jest spolek podle stanov oprávněn provozovati. Možno proto hledati odpověď na otázku, má-li stěžující si spolek právní způsobilost k dosažení a provozování živnosti hostinské a výčepnické, nikoli v § 4, nýbrž v § 3 jeho stanov, kde se vypočítávají »prostředky«, jimiž chce spolek sledovati účel výtčený v § 3. Z ustanovení § 3 dovolává se stížnost jediné bodu f), podle něhož spolek »pořádá příležitostné zábavy, divadelní a světelná představení, slavnosti a podobné podniky zábavní a vzdělávací«. Že by mezi tyto podniky bylo možno zařaditi i živnost hostinskou a výčepnickou, toho stížnost netvrdí, dovozujíc jen, že zmíněné podniky nelze vůbec uskutečniti bez dosažení hostinské a výčepnické koncese v žádaném rozsahu. Nehledíc ani k tomu, že uskutečnění podobných podniků nikterak nevyžaduje, aby spolek sám měl oprávnění k provozování hostinské živnosti, a to ani tenkrát, když by i podle způsobu podniku (na př. zábava, slavnost ve spolkových místnostech) bylo podávání občerstvení a čepování nápojů zapotřebí, ježto potřebě takové se dá vyhověti udělením licence v § 20 a) živn. ř. zmíněné, jest okolnost, že podle tvrzení stížnosti nelze podniky v § 3 bodu f) stanov zmíněné bez hostinské koncese v žádaném rozsahu provozovati, pro posouzení právní způsobilosti spolku k dosažení koncese pro živnost hostinskou a výčepnickou zcela lhostejná; neboť způsobilosti takové může spolek nabýti jen výslovným a nepochybným ustanovením statutárním, že živnost hostinská a výčepnická jest pojata do oboru činnosti spolkové.

Č. 8321.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: I. * Důstojníci stavovské skupiny účetně kontrolní, zařadění do V. postupové skupiny, nemají vzhledem k ustanovení § 199 plat. zák. č. 103/26 nároku, aby při platovém převodu ke dni 1. ledna 1926 obdrželi služební plat dle